

Ми називаємо їх Зайчиками, бо так вони називають одна одну. Серйозно. Зайчик.

Наприклад:

«Привіт, Зайчику!»

«Привіт, Зайчику!»

«Чим займалася вчора ввечері, Зайчику?»

«Таж тусила з тобою, Зайчику. Забула, Зайчику?»

«Авжеж. Зайчику, ти тусила зі мною, і я ще в житті так не веселилася».

«Зайчику, я тебе люблю».

«І я люблю тебе, Зайчику».

А потім вони так міцно обіймаються, що мені здається, їхні грудні клітки ось-ось тріснуть. Потайки я навіть сподіваюся на це, коли сиджу чи стою, прихилившись до стіни в протилежному кутку лекційної зали, кімнати відпочинку або аудиторії, і спостерігаю, як четверо дорослих жінок — моїх одногрупниць — вуркочучи, душать у привітаннях одна одну. Або у прощаннях. Або «просто тому, що ти така неймовірна, Зайчику». Як люто вони стискають рожево-білі тіла одна одної, утворюючи гаряче мале коло такої ребродробильної любові й розуміння, що мені аж перехоплює подих. А ще кирпаті носики та ніжні персикові щічки. Скроні притискаються до скронь так, що я мимоволі згадую лабіальне тертя бонобо або телепатію гарненьких вбивчих дітей у фільмах жахів. Усі восьмеро очей

міцно замружені, наче ця колективна асфіксія — якесь релігійне блаженство. З усіх чотирьох сяйливих пар вуст зриваються пронизливі звуки страхітливої любові, від яких у мене аж обличчя болить.

«Я люблю тебе, Зайчику».

Весь минулий рік я подумки молилася про вибух від обіймів. Щоб внаслідок палкого стискання розчавлена плоть сочилася з рукавів, комірив і широких подолів суконь-кексиків, як дурнувата глазур. Щоб вони заплуталися в зачісках у стилі «Гри престолів», задушилися у вигадливих косах, які вічно виплітали одна одній на маленьких серцеподібних голівках.

Цього так і не сталося. Жодного разу.

Вони завжди виходять із цих обіймів неушкодженими й не травмованими попри злість, що лється з моїх пильних очей, мов отрута у лиходія комічної книжки. Усміхаються одна одній. Гойдають сплетеними долонями. Їхня шкіра аж сяє від прихильності й приналежності, немовби вони щойно насоталися вологи з найчистішого гірського струмка.

«Зайчику, я тебе люблю».

Абсолютно несприйнятливі до зневаги своєї одногрупниці. Мене. Саманти Гезер Меккі. Яка не є Зайчиком. Яка ніколи не буде Зайчиком.

Я наливаю собі та Аві ще трохи безкоштовного шампанського в дальньому кутку шатра у дворі, де прихилилася до доричної колони, прикрашеної пишним тюлем. Вересень. Ворренський університет. Щорічний привітальний *демітас* кафедри словесності, бо ж цей навчальний заклад аж надто з Ліги Плюща й Нової Англії, щоб називати вечірку вечіркою. Гляньте на густо всіяні тигровими ліліями центральні елементи. Гляньте на по-різдвяному осяяний білий серпанок, що витає повсюди,

мов згряя привидів. Гляньте на олов'яні таці з лососевими ролетиками й кростіні з качиною печінкою, прикрашені крихітними зацукрованими орхідеями. Гляньте на білих людей у чорному вбранні, які обговорюють отримані гранти на переклад з французької віршів поетів, яких ніхто не читає. Гляньте на розкішне шатро, під яким зібралось надміру освічене товариство, чудово обізнане з усіма видами мистецтва, крім ведення розмов. Усміхнено байдуже до того, що опинилося в пащі пекла. Або, як ми з Авою називаємо, Лігві Ктулху. Ктулху — це гігантський страхітливий восьминіг, створений письменником, автором жахів, який збожеволів тут і помер. І знаєте, це має сенс. Бо коли йдеш вулицями поза межами ворренської бульбашки, відчувається, що це місто якесь неправильне. Є щось не зовсім певне в будинках, деревах, світлі. Та якщо заговориш про це, більшість людей просто глипнуть на тебе. Але не Ава. Ава каже: «Господи, так. Місто, будинки, дерева, світло — все тут зіпсуте».

Я стою, розхитуюся, сповнена теплуватого ігристого, печінки й алкоголю невідомого градуса, що його Ава продовжує підливати в мій пластиковий стаканчик зі своєї фляги з написом «Випий мене».

— А що в ній? — запитую.

— Просто пий, — каже вона.

Я спостерігаю з-за скелець позичених сонячних окулярів, як жінки, котрих я маю називати колежанками, возз'єднуються після літніх канікул, проведених нарізно в нових місцях, як-от віддалені тропічні острови, південь Франції чи Гемптонс. Дивлюся, як їхні розпашілі тількия припадають одне до одного в якомусь екстазі. Нігтями кольору природних отрут вони впиваються в передпліччя одна одній з такою силою, що я невпинно переконую себе: то вдавана, безумовно вдавана прихильність.

Сяйливі вуста розтуляються, звертаючись до інших спільним прізвиськом.

— Господи, вони це серйозно? — шепоче Ава мені на вухо.

Вона ще не бачила їх зблизька. Не повірила мені, коли я торік уперше розповіла про них. Сказала: «Та не може бути, щоб дорослі жінки так поводитися. Ти вигадуєш, Геро». За літо я теж почала так думати. Тож у певному розумінні було полегшенням бачити їх зараз, нехай лише як доказ того, що я не божевільна.

— Так, — кажу. — Навіть занадто серйозно.

Я дивлюся, як вона розглядає їх крізь сітчасту вуаль. Її очі, схожі на очі Девіда Бові, сповнені жаху та нудьги, вуста — байдуха червона лінія.

— Може, вже підемо?

— Я ще не можу піти, — кажу, не зводячи з них очей.

Вони нарешті відішпились одна від одної, їхні елегантні сукні навіть не зім'ялися. Сяйливі зачіски лишилися неторканими. Шкіра промениться медичним страхуванням, коли вони всі разом присідають, щоб колективно повуркотіти з вічно стрибучим професорським ши-цу.

— Чому?!

— Я ж казала, що маю справити враження.

Ава дивиться на мене, п'яно сповзаючи по колоні. Я ще ні з ким не віталася. Ні з поетами, які мають власне свіженьке буркотливе пекло. Ні з новоприбулими письменниками, що ніяково сміються біля криветкової вежі. Ні навіть із Бенджаміном, приязним адміністратором, від якого я зазвичай не відходжу на подібних заходах, допомагаючи йому викладати дриготливі тельбухи на шматочки підсушених тостів. Ні з Фоско, яка очолювала нашу майстерню минулої весни, ні з іншими членами шанованої кафедри. «Як минуло літо, Саро?» «А як

просуваються справи з дипломною, Сашо?» Запитання, поставлені з ввічливою байдужістю. Вічне плутання імен. І хай якою буде моя відповідь — найщиріше зізнання в неминучому провалі чи зухвала брехня, від якої мені спломеніють щокі, — побачу те саме обізнане кивання, ту саму пересичену усмішку, почую тираду банальностей про те, що Процес невлотимий, а Робота буває непростою володаркою. «Віра, Сашо». «Терпіння, Саро». «Часом доводиться відступити, Серено». «Часом, Стефані, треба схопити бика за роги». А потім полетяться перелік схожих творчих криз/зривів, які їм колись випадало пережити під час резиденцій, що вже не функціонують, дець у віддаленій Греції, Бретані, Естонії. А я тим часом киватиму й втискатиму нігті собі в передпліччя.

І очевидно, що з Левом я теж не говорила. Хоча він, звісно ж, був тут. Дець тут. Трохи раніше я помітила його краєм ока. Ще пелехатіший і тагуйованіший, ніж раніше, він наливав собі келих червоного біля відкритого бару. І хоча очей не піднімав, я відчула, що мене він бачив. А потім відчула, що він бачив, що я його бачу, і продовжив наливати. Відгоді я не так бачила його, як відчувала волоссям на потилиці. Коли ми тільки-но прийшли, Ава зауважила, що він дець неподалік, бо ж, поглянь, небо раптово потемніло.

Того вечора з точки зору соціалізації я спромоглася лише на напівусмішку хлопцю, якого Зайчики називали Психом Йоною, моїм соціальним еквівалентом серед поетів, який стояв сам біля чаші з пуншем, блаженно усміхаючись власним гарячковим маренням, розбурханим антидепресантами.

Ава зітхає і підпалює сигарету над однією з численних чайних свічок, якими поцяткували наш стіл. Вона озирається на Зайчиків, що тепер гладять одна одну долоньками по передпліччях. «Я скучила за тобою, Зайчику», — кажуть вони одна одній

награними голосками дівчаток, хоча, бляха, стоять зовсім поруч, і я відчуваю ненависть у їхніх серцях залізним присмаком на язичку.

— Це я за тобою скучила, Зайчику. Літо видалося таким важким без тебе. Я й слова не написала, була дуже-дуже сумна. Більше ніколи не розлучаймося, добре?

Ава голосно сміється. По-справжньому. Закидає пір'їсту голову назад і сміється. Навіть рота не затуляє долонею в рукавичці. Це смачний, гучний сміх. Він дзвенить у повітрі, наче вечірня музика, якої бракує.

— Та цить ти, — перепиняю я. Але вже пізно.

Від цього сміху одна з них, яку я називаю Герцогинею, повертає до нас голову зі сріблястими локонами, наче у фейрі або відьом. Дивиться на нас. Спершу на Аву. Потім на мене. Потім знову на Аву. Можливо, вона здивована, що бодай цього разу я не сама, що в мене є подруга. Ава зустрічає її погляд із широко розплющеними очима, як це буває у мене під час мріянь. Авін погляд грізний і європейський. Вона курить і цмулить шампанське, не розриваючи зорового контакту. Яюсь вона розповідала, як грала в переглядалки з циганкою в паризькому метро. Жінка витріщилася на неї, то Ава й собі невідривно дивилася на жінку, вони так і стояли, спрямувавши одна на одну погляди, наче пістолети, через усе місто вогнів. Просто дивилися з протилежних берегів гуркітливого вагона. Зрештою Ава зняла сережки, так і не відводячи очей від жінки. Навіщо? Бо, звісно, на цьому етапі вона припустила, що вони битимуться на смерть. Але коли потяг дістався кінцевої станції, жінка просто підвелася, щоб вийти, а після цього навіть ввічливо притримала розсувні двері, щоб Ава вийшла першою.

«То який урок ми можемо з цього засвоїти, Геро?»

«Не робити передчасних висновків?»

«Ніколи не опускає очі першою».

Обернувшись до нас, Герцогиня збурила ефект хвилі, тож обернулися й інші Зайчики. Першою глянула Кексик. Потім Моторошна Лялька зиркнула тигрячими очима. Далі Віньетка з милим точеним вікторіанським личком і широко розтуленими ганджубасовими вустами. Кожна дивиться на Аву, потім на мене, по черзі обдивляючись нас із ніг до голови, пожираючи очима так само, як маленькими ротиками цмулять дивні напої. По тому вони морщать носи, восьмеро очей не кліпають, а все вглядаються й вглядаються. Потім вони дивляться на Герцогиню й прихиляються одна до одної, а на помаджені блиском вуста складаються в шепотіння.

Ава стискає мою руку, сильно стискає.

Герцогиня озирається й дивиться на нас, здійнявши брову. Вона піднімає руку. У ній невидимий пістолет? Ні. Це порожня розкрита долоня. Якою вона починає махати. Мені. З подобою усмішки на обличчі. «Привіт», — промовляє її рот.

Перш ніж я встигаю себе зупинити, моя рука самовільно шугає вгору. Я махаю, махаю й махаю. «Привіт», — кажу я вусами, хай навіть не чуто ні звуку.

Потім решта Зайчиків і собі піднімають руки й махають.

Ми всі махаємо одна одній з протилежних берегів шатра у дворі.

За винятком Ави. Вона так і курить, дивлячись на них, мов на чотириголове чудовисько. Опустивши нарешті руку, я повертаюся до неї. Вона дивиться на мене так, наче я гірша за незнайомку.